

<p>VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félfévre 3, egész évre 6 frt.</p>	<p>Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.</p>	<p>Pest, september 29. 1872. 40 szám.</p>	<p>GYÜJTŐKNEK öt előzetes után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.</p>	<p>Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirát, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.</p>
--	--	---	---	---

Aláírás „Ludas Matyi” részvényeire.

T. c. publikum! Hat év óta van már szerencséje vaknak világtalannak arról saját szemével meggyőződni: hogy a „Ludas Matyi” cég a leghirhedtebb firma nemcsak széles Magyarországon, hanem túl a nagy Oceanon is.

A Matyi vállalata szolid alapon nyugvó — nem oly szédelgő üzlet mint az „Obsitos”, „Bolond Istók”, „Bakter”, „Füles Bagoly”, „Kortés” stb.-féle firmák, melyeknek „promesse”-ibe úgy belevesztett a részvényes publikum, mint Bertók a csikba.

A részvényesek nagyszerű nyereségben fognak részesülni. Ugyanis október elején kezdődven meg

„a kölyök mamelukok országos kiállítása”

— melyhez a londoni, párisi és a bécsi világkiállítás csak suvix, — minden részvényes meg fogja kapni a kölyök mamelukoknak nemcsak cifferblatját, hanem biográfiaját is.

Egész részvényesek 6 forintot, félrészvényesek 3 forintot, negyed részvényesek pedig 1 frt 50 krt fizetnek, melyek postai szelvényeken október elsejéig okvetetlenül beküldendők „Ludas Matyi”-nak.

Ne higgye a t. cz. publikum! hogy tréfálok, Lónyai üttse komolyan mondom, hogy szurja ki azt az 1 frt 50 krt, mert olyan jó bolondos fickót úgy sem talál aranyért sem többet, mint

„Ludas Matyi”

Az „öreg ur”.

Ki van adva már az ordré
— Az „öreg ur” adta ki —
Hogy a felirati viták
Alatt beszéljenek a párt
„Fiatallabb” tagjai.

Nosza rajta Csacsinovics!
Szenicey és Schmausz!
Hadd lássuk — a bölcsességet
Tölcserrel tölték e néktek . .
Gyepre vele . . heraus.

Az „ország bölcse” úgy is csak
Néha mukkan már egyet . .
Mint a vén cigány, mindennap
— Csuz és köszvény ha reá kap-
Egy-egy nótát elfeled.

Nem is csuda az „öreg ur”,
A hatvanon rég tul jár —
A kényelmet hát kedvelli . .
Csak a száraz kortyot nyeli
S brugózni jól, . . nem tud már.

A csoda orvos.

Volt Fehérmegyében, egy szerencsétlen orvos, a ki a fül-fájást, láb-fájást, máj-daganatot, tüdőbajt, és minden ehhez hasonló krónikus nyavalyát, kizárólag csak hánytatóval gyógyított.

Már idős, aggott ember volt, — de azért orvosi tudományát és ismereteit, soha sem vitte tovább a — hánytatónál.

Egyszer az alcsuti református tiszteletesnek kegyetlen fültájása volt, — segítségül hívta tehát a mi jámbor orvosunkat, — az meg is vizsgálta a pátienst fülét, s látván hogy veszedelemben van ez a híres organum, — rendelt tehát rögtön a tiszteletes urnak, a mi csodaorvosunk — nem vizikátort, — hanem hánytatót.

Ezzel a nevezetes emberrel történt az a história is, hogy egyszer egy vig társaságban ebédelvén, ott mind a házi gazda, mind pedig a vendégek elkezdték a tisztelt orvos urat szerfelett dicsérni és magasztalni. Mindegyik más-más megjegyzést tett rá.

- Nincs több ilyen ügyes orvos Aradig.
- Különösen kitünő mentő a gyomor-bajoknál.
- De nem csak mentő, hanem műtő is.
- Nem csinál olyan érvágást a Herkó páter sem.
- Beillenének ezek az érvágások — hatvágásoknak is.
- Nem lehet utánozni. Mester mindenben.
- Akárhol szedte-vedte ezt a tudományt, de szörnyű experimentumokat csinál vele.
- A betegség csak úgy oszlik előle mint a buborék.
- Méltó, hogy mindenki magas tetejű kalapot emeljen előtte.
- Az Isten, mint a gyötrelmeknek elpusztítóját, s a keserü epének kihánytatóját, — tartsa meg sokáig.
- Éljen! éljen! — hangzott mindenfelé s a jámbor orvosnak csak úgy dagadt a homloka ettől a kegyetlen dicsérettől.

Egészen el volt ragadtatva.

Voltaképpen még eddig magt sem tudta azt, hogy ő csakugyan olyan híres ember a kontinensen.

Hejh! csak most jönne valami pátienst a keze alá, — milyen eret vágna ő rajta, — elmenne annak hire a Kárpátoktól egész Adriáig.

És a balsors keze alá is adott egy szerencsétlen sváb parasztot.

Éppen ebben az exaltált állapotban nyitott be a társasághoz egy siránkozó asszony, ki jajgatva adá elő panaszát a nevezetes orvosnak, kérvén őt, hogy legyen rögtön segítségire, mert különben férje szörnyet hal.

Dehogyan nem ment volna!?

Hiszen most dicsérték fel anyira ügyességét és tudományát, — tehát újra meg kell mutatni a tiszteletes

publikumnak, hogy ezt a dicséretet csakugyan megérdemli.

Ugrott tehát mint a gumilásztikum.

Mikor aztán oda ment a pátienchez, megtapogatta annak mindenét, kiöltette vele nyelvét, — hánytavetette őt jobbra balra, — végre neki gyürkődött, elővette gyilkos szereit, — s a dicséretnek örömeiben olyan eret vágott a szegény svábon, — hogy az az ő kedves hitvesének, s egész familiájának méltó fájdalomára, másnap virradóra, végképpen megdermedett.

* * *

Egy uri háznál a cselédségnek szinte ez a mi jámbor emberünk lévén doktora, azok a fiatal emberek sok mindenféle tréfa dolgot műveltek vele.

Egyszer kimentek sétálni az urasági kertbe.

Volt itt egy tó is, a mely, ha az ember úgy boldogjában neki ment, hamar összezapott feje felett.

A fiatal emberek, s különösen egy angol nevelő összebeszéltek, hogy majd ő sétálás közben szemeit elforgatja, — száját elvicsoritja, — aztán elkezd hánykolódni, szóval szörnyű grimaszokat csinál, mint a ki megtévelyodött.

Aztán majd ennek az lesz a vége, — hogy persze jól tudván uszni — mint az eszeveszett bele ugrik a tóba, — s uszítsák neki a jámbor orvost, — hogy utánna! mint orvos fogja ki, — mentse meg . . .

A dolog úgy is történt.

Az a kujon ánglus sétálás közben egyszer csak egész váratlanul elkezd olyan tempókat csinálni, a melynél fogva a tisztelt orvos ur, valami észbeli megzavarodásnak látta nyomait.

Erősen figyelt reá!

Kezdte az ánglus egyszer csak magáról lehányjni a kabátját, — aztán a mellényét, — végre a nadrágját.

Az orvos feszülten nézte, hogy mit akarhat ez a vad ember.

Mikor mind ez meg volt, — elkezdett az angol futkosni, — hol előre hol hátra, — aztán elkezdett ugatni, mint egy buldog.

— No ez! — gondoló a szegény orvos — tökéletesen megveszett. Ezen aligha eret nem kell vágni.

Mire azonban elővehette volna műtő szereit, — s hozzá foghatott volna az operációhoz, — az angol hajrá! neki a tónak, — egyenesen a közepibe ugrott!

Az orvosnak megállt a szeme, erre az iszonyu katasztrófára.

— Segítség! orvos ur — kiálták a körötte lévő fiatal emberek.

— Meg kell menteni!

— Semmi habozás!

— Utánna orvos ur!

— Siessen! nincs egy perc is veszteni való! . . .

A szegény orvos teljesen meg volt e rettentő állapot miatt zavarodva, s dacára annak hogy annyit

sem értett az uszás mesterségéhez, mint egy bikkfakolomp, — mégis neki ugrott a tónak.

Hanem mint egy darab kő, — rögtön elmerült.

Egy kis ideig aztán hagyták őt hol alá menni, hol a víz színére jönni, — s keservesen gyötörödni, — míg végre az angol megkönyörülván rajta, — mint valami elázott cápát, ő huzta ki a mentőt a béke partjára . .

Az okos biró.

A legközelebb lefolyt képviseléválasztások alatt a ny . . . b . . . i kerületnek két jelöltje volt, jobboldali és baloldali.

A jobboldali jelölt br. V . . . szórta a pénzt mint a polyvát; dacára azonban a 30 ezer forintnak, melyet a választók között elvesztegetett, szerencsésen megbukott.

Választás után aztán K. Petri helység birája következő publikátziót tétetett közzé dobszó mellett a falu kis birája által:

„Tudtára adatik mindenkinek, a ki az adóval még tartozik, hogy fizesse be az adóhátralékot, mert most van pinz bőségesen.“

Szabadkai krónika.

Matyi bácsi!

Az itteni mamelukok „krónikája“ csakugyan meghónapszámosodott, mert a második fércfüzet is megtartotta rendes periodusát és kikelt e hó közepén a zápkoponyákból.

A két zagyalékfüzet úgy hasonlít egymáshoz, mint Sziroma Jóskó aljárásbiró, Szikra Matyó járásbiróhoz, azzal a különbséggel, hogy az egyik hivatalos teendőjétnak végzi, a másikat pedig kancellista?!

A hónapszámos krónika szerint társas életünknek csak akkor volna „erkölcsös alapja“ ha Antunovics Matyó lenne szabadkai polgármester (!) . . .

Mi arról nem tehetünk, hogy Matyóságod mindenünnen kipottyán, mint a sajtféreg; annál kevésbé tehet róla polgármesterünk, a kinek népszerűsége miatt oly nagyon boszankodni méltóztatik. — Hát miért nem eszközölte ki Matyóságod, Lénárd főispánál, hogy solo kandidáltassék a polgármesteri hivatalra? Akkor talán lehetett volna önnek is Hugli módjára polgármesteri diplomája?! Akkor talán relaxátát is eszközölhetett volna ön városi haszonbéri tartozására nézve, vagy épen meg sem kellett volna azt fizetnie csupa „erkölcsiségből“!

Aztán meg arról sem tehetünk, hogy Matyósá-

god a követválasztás alkalmával oly csufosan megbukott! a minő kudarcot országszerte egy jelölt sem vallott, és hogy a választókhöz componált oratióját el nem mondhatta, hanem egy „krónikának“ kellett születnie, hogy az összetakolt phrázisokat napvilágra hozza. Bizony nagy baj, midőn a nagy tehetségek (?) művét még a „P. N.“ János szolgája sem méltányolja . . .

Hát arról tehetünk-e mi, hogy Matyóságod egész Bácskát összebarangolta, fűház-fához kapkodott, és nem volt képes egy árva kerületet fogni, mely országgyűlési képviselőnek csak ki is jelölte volna; ha csak úgy nem tesz vala mint Szabadkán, hol magamagát jelölte ki. Pedig mily nagy nyereség lett volna ön a mameluk pártnak! Mennyit használhatott volna a financiának. — Meg vagyunk győződve, hogy első tekintetre Kerkápoly pénzügyminiszter kinevezi önt (már t. i. ha megválasztották volna) főfő „kölcsonadószedőnek.“ Tudja, mint azelőtt volt . . . olyan Rasovic-féle manipulánsnak.

A hónapszámos krónika annyira haladott tudományos fejtegetésében, hogy még a férfakkal is gyerekágyat fektet, midőn egyik képviselőkről azt írja, hogy „lebetegedett“*. — Ne neked Majoros Pista! Kétségbe kell esned a női emancipáció felett, ha megtudod, hogy a szabadkai mamelukok „krónikája“ még a férfiak méhét (?) is képes megtermékenyíteni! Ez már csakugyan beillik a hónapszámos „különlegességek“ közé.

Apropos! majd elfeledém . . . Antunovics Mátyás almási járásbiró legujabban tanfelügyelő akar lenni! Láttam egyszer egy képet, mely a felfordult világot ábrázolta, hol a kocsí huzta a lovat.

Ha a köznevelési téren is hasonló felfordultság adná magát elő: vajjon kicsoda huzná a lovat?! . . . Pszt! . . . Erről hallgat a mi krónikánk.

Adieu!

Körpelesz
representant.

Pattantyuk.

Azt mondják, hogy midőn a kőbányai vízmedencéket lecsapolták, a viztartók ajján két arasznyi iszap volt, a vízben pedig félfontos halakat lehetett fogdosni.

No lám! és mégis panaszkodnak arra a Lindleyre, hiszen ő szerződés szerint csak tiszta vízzel köteles Pestet ellátni; ő pedig oly generosus, hogy halászlével traktálja a publikumot.

A frankó-bank direktora Cohen ur megvette az „Ungarischer Lloyd“ „Pester Journal“ és „Neue pester Journal“-féle német zuglapokat.

A „Borsszem Jankó“-ról azonban mit sem akar tudni, pedig hát ez is eladó.

*) Úgy látszik, hogy a „Havi krónika“ írói nem hullajtották még el csikó fogait.
Szerk.

A kik inkább hajó

Gimnasztikai gyakorlatok

mak mint törnek.

z udvari fogadtatás előtt.

Az én gyötrő fátumom.

— Életkép a multból. —

Az 1847-ki év sept. 2-án az aldunai vidéken, a rác- és magyarok között, egy nevezetes csata folyt le. E csata a perlaszi csata volt.

Az ütközet a magyarok győzelmével végződött, mindazonáltal a csapatok soraiban, szinte meg voltak az érzékeny veszteségek.

Én akkor a Voronyeeki önkéntes csapatnál szolgáltam.

E csapatból szinte kivette a harc folyama alatt zsoldját magának a halál, de különösen sokan voltak olyanok, kik nehéz sebet kaptak.

Valami Csorcsányi nevű önkéntes pajtásunk, szinte nehéz zuzást kapván karjára, e miatt karját amputálni kellett.

Igy tehát harképtelemné vált, s a hadseregtől végképen bucsut véve, feljött Pestre, aláírási ívek, s könyöradományok gyűjtése végett.

El is fogott itt Pesten. — boldog boldogtalant, üldözvén azt mindaddig, míg csak, mint valami Lázár, ki nem jajgatott tőle egy kis alamizsnát.

Nekem is meggyült evvel a vitézzel a bajom.

S mondhatom, hogy nem volt olyan árvíz, nem olyan jégeső, nem olyan pestis, mely jobban üldözöbe vett volna mint ez a szerencsétlen Csorcsányi.

Valóságos fátum volt a nyakamon!

A hivatlan vendégek.

Az ötvenes években a vidéki ember nagyon el volt szigetelve, s mindazon politikai mozgalmakról, a melyek koronként a horizonon felmerültek, nagyon kevés életjelt hallott.

Pedig kíváncsi volt arra, mindegy magyar ember.

A világosi árulás, tábornokaink legyilkolása, az új épület, s a börtönök áldozatai elleneink gögje, nem ölték el még hazafias reményeinket, s dacára szomorú sorsunknak, erősen biztunk benne, hogy „megvirad még valaha!”

E reményeknek a főváros különösen nagy táplálékot adott.

A vidéki ember gyakran csak azért is bejött a fővárosba, hogy itt ismerősei körében mi hirt hallhat Kossuthról, a menekültekről, Garibaldiról s mindazon politikai tényezőkről, a kiktől a haza jó sorsa függött.

Egy-egy vett jó hír aztán rá nézve egy nagy kapitálist képezett.

Igenis! Mert akkor még az osztrák vitéz kormány a közlekedést annyira korlátozta, hogy vidéki embernek csak nagy kontumáciával s igazoló passussal lehetvén a fővárosba jönni, nem mindenkinek volt kedve e rettentő torturának kitenni magát, a ki pedig mégis oly vakmerő volt, hogy neki ment, s szerencsésen túl is esett rajta. sőt a fővárosból jó hírrel és kellemes újságokkal tért vissza, az az ember aztán kapósabb volt a máriaceli misénél, s hetekig élhetett ebből a kapitálisból, a meghitt atyafiak és jó barátok között.

Az ilyen embert valóságos evangélistának tekintették.

De hogy is ne!?

Az osztrák kormány követve nyuzó ösztöneit kezdte mindazon spéciéseket meghonosítani, a mitől a magyar embernek felállt a hajaszála, s megdagadt a mája.

Hisz a nagy apja lelke se látott fináncot és zsandárt!

Most tehát már nem csupán a paragrafusok özönével árasztotta el az országot, hanem e mellett a rettentő csapás mellett még a jámbor, igazhitű magyaroknak elrettentésére, és sakkban tartására, a nehéz és goromba hadakon kívül a pokróc fináncságot és zsandárságot is felállította.

Ettől az áldástól nyult aztán meg akkorára a szegény magyar ember orra, mint a Pulszki Férié, mely néz vala Gyöngyös felé.

A vidéki ember, midőn ezeket a csuf férgeket először meglátta, keresztet vetett magára, behuzódott előlük s kerülte őket, mint a világos veszedelmet.

Hanem az igazi özönvíz még csak ezután kezdődött.

Azok a koronként meg-megjelenő fekete pontok csak egy-egy töredékét képezték annak a nagy zimankós felhőnek, a mely elborítá és végpusztítással fenyegette a hajdani szép életnek minden örömét és minden rozmaringját.

Beálltak a nem szeretek napok!

Jött a fejadó,

jött a földadó,

jött a házadó,

jött a fogyasztási adó,

jött a zuschlag,

beköszöntött a stempli,

megszűnt a szabad dohánytermelés,

szűkebbre szabták szuhai Mátyás nagy pipáját, s a híres cinkotai itcét, lett szomorúság és fogaknak esikorgatása, völgyön és halmokon, és a magyar, e tortura között, alig tudott a németen másként boszut állni, mintha jó hírekkel fenyegette és rádalolta azt a híres nótát, hogy:

„Jaj de huncfut stb.“

(Folytatjuk.)

Nem fér hozzá a részegséghez.

Egy urí ember egyszer egy kocsiszt fogadott, s azt mondá neki:

— Jóska! én neked sokat megengedek, — meg azt is, hogy bort ihatsz. Hanem azt előre megmondom, hogy akkor nem szabad bort innod, mikor én részeg vagyok. Érted?

— Igen is! értem nagyságos uram.

Elmult aztán egy hét, — elmult kettő, — elmult négy hét, — elmult több, — de a Jóskának egyáltalán nem lehetett bort inni, mert ura mindig részeg volt.

Kezdett a Jósának aztán ez az árkádiai állapot nem tetszeni.

— Ejnye, a ki angyala van ennek a keserves életnek — zugalóddék aztán egykor — hiszen ha így megy a dolog, azt is elfelejtem, hogy milyen ize van a bornak.

Sehogy se tűrhetette aztán tovább ezt a sanyarúságot.

Egy regelen tehát beállit a nagyságos urhoz, s azt mondja neki:

— Nagyságos uram! könyörgöm alázatosan, — én fölmondok a szolgálattal.

— Hogy hogy Jóska? kérdé a gazda — Talán nem jár ki a kosztod, — vagy a fizetés kevés? vagy talán valami nyavalya gyötör?

— Egyik sem, nagyságos uram — válaszolá a szegény cseléd.

— De hát még is Jóska, — valami nagy bajodnak kell lenni, hogy ily hirtelenséggel farba akarod rugni a szolgálatot?

— Engedelmet kérek nagyságos uram — szabadkozék a szolga, — de de . . . voltaképen nem merte könyögni felmondásának okát.

— No hát csak rukkolj ki vele Jóska — ösztönzé a gazda — mi ok indított téged arra a gonoszságra, hogy engem itt hagyj?

— Könyörgöm alássan nagyságos uram, — hát bizony csak az, ha meg kell vallani, hogy én is szeretnék már egyszer részeg lenni, hanem nagyságodtól épen nem férek hozzá . . .

Interpellatio a Mátyás Deákhoz.

A péterfilléren elősködő „Mátyás Diák“ 34-dik számában következő adomával tömjénezett kereszties hiveinek:

A pécsi szt. ferenciek kolostorából egy szerzetes bizonyos kálvinista családdhoz volt meghíva ebédre, hol a házi ur azon dúrva tréfát követte el, miszerint leves után felnyittatta a mellékajtot, melyen egy papir-tiarás disznó düllöngött elő.

„Látja szent atyám! ez a mi pápánk — mond a házi ur.

— Nagyon helyesen — felelt a szerzetes — a milyen a vallás, olyan a pápa.“

E gyanus adoma ellensúlyozásaul én egy valódi igaz történettel szolgállok.

Ugyanis egy szt. Ferencrendü barát a szent Istványi (község Baja) mellett szt. Istvánnapi bucsuról per pedes apostolorum oly részegen düllöngött hazafelé, mint egy disznó. Sőt ennél is cudarabb állapotban, mert még disznót részegnek

nem igen látott valaki, s annyiban volt tehát a barát disznó, hogy épen azelőtt nagy eső lévén — a sárban hentergett mint a disznó.

Ha már most e tény után azt mondanám: „a milyen a papja, olyan a vallása“ mit mondana erre a durvaságra Mátyás Diák?

Kiváncsi vagyok, hogy a „Mátyás Diák“ a szent istványi sárban hentergő kollégáját miképminti ki a krédóból? Neinde azt fogja mondani, hogy a szilárd jellemü szent férfiut az eretnek kálvinisták iratták le, csupa visszatromfólásból? Csakhogy szent Istvány községét, Kálvin tanának egy követője sem lakja, a hol ebéden lehetett volna a szent atya!

Denique berugott a barát szent Istvány bucsuján szent István napján.

Egy igaz hívő.

Bernát Gazsi az öt válaszfelirati javaslatot szellemére nézve így jellemzi:

- a Deák-párté = zsidó,
- a balközépé = lutheránus,
- a reformpárté = katolikus,
- a 48-as párté = kálomista,
- a nemzetiségé = unitárius.

Előleges, örvendetes értesítés

Tisztelt nemes, jeles, érdemes és szemes publikum!

Jeladom, hiradom, tudatom, hogy a jövő fertályra egy jó fogást tettem!

Sikerült ugyanis megnyernem és szerződtetnem a Zsiga postás mellé egy rendkívül érdekes egyéniséget, Seamichehi Ödönkét, az öreg ur unokaöcscsét országos fülbesugónak; ki is jövőre e cím alatt:

Deák Ferenc skrupulusai,

mindazon tények, lények és cselekvényekről, — melyek és kik a Lónyai kormányból és kormányzatból nem tetszenek az öreg urnak — hűségesen fog referálni; természetesen csak úgy sub rosa, hogy más meg ne hallja. Így legalább a nemes publikum minden héten olvashat valami országos ostobaságot a „Ludas Matyi“-ban.

Tehát ha azon előfizetők is olvasni akarják az öreg ur skrupulusait, kiknek julius, augusztus és septemberi évnegyedre tett előfizetésük a „Ludas Matyi“ jelenlegi 40-ik számával lejár, nincs egyéb hátra, mint a jövő október—decemberi évnegyedre is kidrukkolni az 1 fit 50 krt.

Fizess és olvass, ez a jelszó!

„Ludas Matyi.“

Gondolat-törmelékek

Icig szomszéd és Mihály gazdától.

Mihály gazda:
Ennye szomszéd de cudar lucskos volt ennek a hétnek az eleje. Három éjjel és három nap soha se volt jó idő, mindig esett az eső.

Icigszomszéd:
Az ám! lássa khend Mihály gazda! a képviselőház még most is uszik az öt választás felirat vizenyős árjában.

Mihály gazda: A komáromi kalendárium még nagy szelet jósol a jövő hétre.

Icig szomszéd: De hogy tudta meg, hogy Csacsinovits képviselő ezen a héten fogja tartani szűzbeszédét a válaszfelirati vitában.

Icig szomszéd: Hát melyik válaszfelirat tetszik kendnek legjobban Mihály gazda?

Mihály gazda: Tudja a manó, — én csak anyit tudok, hogy a Deák-párt sukka; a balközép röffel; a reform és 48-as párt öllel; a nemzetiség pedig mértfölddel mérte a hosszúságát.

Icig szomszéd: No tudja Mihály gazda! az opportunitás is azt hozza magával, hogy mindenik párt addig nyujtsa ki a lábát, a meddig a pokróca ér.

Előfizetési felhívás

a „Népszava“ című országos ellenzéki néplapra.

Miután a „Népszava“ minden más politikai lapok között a legrégebb s 48-as alapon álló ellenzéki néplap. Elveihöz hű és szilárd volt mindig s az maradandó ezután is, azt hisszük, felesleges bővebben ajánlgatnunk. Annyit még is kiemelendőnek tartunk, hogy a „Népszava“ az, mely a leghivebben és legrendszeresebben közli minden heti lapok között az országgyűlési tudósításokat, ugy hogy e tekintetben a „Népszava“ valóságos élő krónikát képez, s ugy egyesek, mint egyletek és népkörök a legértelmesebb kivonatban ezen lapban olvashatják meg és kísérhetik figyelemmel az egész országgyűlés folyamát.

Vezércikkei, — noha a nép nyelvén irvák, de bátran kiállja akármelyik napilappal a versenyt.

Tárcájában mindig érdekes s válogatott műveket és hazafias buzdító költeményeket közöl.

Külföldi rovatában mindazon európai politikai mozzanatokat jelzi röviden, miket egy értelmes embernek tudnia kell.

Vidéki és fővárosi hírei frissen és gyorsan, a lehető legjobb és legujabb forrásból vannak mindig merítve.

Ezekből veheti észre a t. közönség, hogy a „Népszava“ teljesen megfelel feladatának.

A „Népszava“ előfizetési ára: Egész évre 6 frt., félévre 3 frt., negyedévre 1 frt. 50 kr.

Minden öt előfizetőnek tiszteletpéldánnyal kedveskedünk.

Uj előfizetők azon kedvezményben részesülnek, hogy habár oct.—deczemberi évnegyedre fizetnek is elő 1 frt. 50 krral, mégis **september 1-től fogva fogjuk lapunkat megküldeni**, hogy így az egész országgyűlést kezdetétől fogva figyelemmel kísérhessék és birhassák.

Az előfizetés legczélyszerűbben eszközölhető **postai utalványon**, melynek bérmentesítése 10 frt. összegig csak öt krajcárba kerül.

Tapasztalván, hogy igen sokan, kik a „Népszava“-nak és a „Ludas Matyi“-nak is előfizetői, megrendeléseiket két külön utalványon teszik, figyelmeztetjük a nagyérdemű közönséget, miszerint **mindkét lapra egy utalványon** tehetik a megrendelést, miután egy kiadóhivatala van e két lapnak, s ezáltal is öt krajcár felesleges kiadást gazdálkodnak meg.

Az előfizetési pénzek postai utalványokon vagy levelekben küldendők a **kiadó-hivatalba**

Pest, városháztér 6. sz. alá. A „Népszava“ kiadó hivatala.

Minden létező
állampapírok, elsőbbségi
kötvények, sorsjegyek,
vasut-, bank- és iparrészvényeknek
vétel, eladása, valamint elcsereleése.
Szelvények beváltása.

A cs. kir. bérzeni bizományok
készpénztetés vagy 10% előpénz mellett
teljesítettnek.

Mindenemű sorsjegyek
havonkénti részletfizetés mellett — 5 ftól
felfelé — eladatnak.

Rothschild & Comp.

Opernring 21.

Bécsben.

minden huzásnál érvényes

20-ad részvényjegyek

minden további utánfizetés nélkül.

40-ed	1839. cs. k. osztr. államsorsjegyre	6 ft.
20-ad	1860. cs. k. osztr. államsorsjegyre	8 ft.
20-ad	1874-ki magyar jut. sorsjegyre	7 ft.
20-ad	1870-ki török vasuti sorsjegyekre (36 huzásnál érvényesek)	4 ft.